

Prostí řemeslníci a obchodníci bývali v tehdejších městech, kde žilo jen několik set obyvatel, ve velké většině. Měšťany, a tím i plnoprávními obyvateli, se stali díky tomu, že ve městě vlastnili dům. Ve svém domě měli právo provozovat řemeslo a obchod.

Prostí měšťané byli také často německého původu, brzy se však počesťovali, neboť žili obklopeni domácími českým obyvatelstvem.

Měšťtí řemeslníci se sdružovali v bratrstva, to je spolky vzájemné pomoci, které měly pomáhat upevňovat mezi řemeslníky soudržnost. Bratrstva poskytovala pomoc rodinám řemeslníků v případě nouze či rodinného neštěstí.

Ve městě žili také ti, kteří neměli žádný majetek, nevlastnili ani dům, ani řemeslnickou dílnu. Tito nemajetní lidé, takzvaná **městská chudina**, se nechávali najímat na stavbách, pracovali jako pomocníci v řemeslnických dílnách nebo sloužili u bohatých měšťanů.

Nejhůře na tom byli **tuláci, žebráci a mrzáci**, o které se město nedokázalo postarat a kteří byli odkázáni na žebrotu a soucit ostatních. Jejich bídu zmírňovaly klášterní útulky pro chudé, často je bylo možné vidět žebrat před vchodem do kostela.

Kměstské společnosti patřili také kněží a mniši. Díky nim vznikaly nejstarší městské školy. O povznesení náboženského života v nově založených městech se zasloužili členové nových mnišských řádů — františkáni a dominikáni, kteří působili jako kazatelé. Příslušníci těchto takzvaných žebravých řádů neměli žádný majetek a žili z darů obyvatel města.

Městská chudina.

Žebráci a mrzáci u kostela.

